

Arrest

nr. 213 964 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2018 als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 waarin wordt gesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten het toepassingsgebied van de wet valt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen, in naam van het minderjarig kind A.D., op 6 december 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg, in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 juni 2018 een beslissing waarin wordt gesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet buiten het toepassingsgebied van de wet valt. Deze beslissing, die verzoekers op 19 juni 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] Op 06.12.2017 dienden jullie in naam van D.A. een aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar Belgische tante, zijnde C.V. (RR (0) [...]), die in Nederland zou hebben verbleven.

Deze aanvraag valt echter niet binnen het toepassingsgebied van de wet.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 in de zaak O.B. stelt dat:

‘Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).’

Uit dit arrest volgt dat C.V. enerzijds dient aan te tonen dat zij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient aangetoond te worden dat D.A. in Nederland met haar een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig.

Bovenstaande werd niet afdoende aangetoond.

Derhalve kan er geen beroep gedaan worden op het bepaalde in artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De nicht van een statische Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging. Deze categorie gezinsleden is niet voorzien in de wet. Derhalve kan er evenmin een beroep gedaan worden op artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoekers vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Verweerder heeft tevens nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een tweede middel onder meer een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaffen volgende toelichting bij hun middel:

“[...] In subsidiaire orde is de bestreden beslissing niet alleen naar de tijd en vorm onwettig, maar ook naar de inhoud.

De bestreden beslissing stelt, onder verwijzing naar het arrest O.B. van 12 maart 2014 van het Europese Hof van Justitie, dat "uit dit arrest volgt dat C.V. dient aan te tonen dat zij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), én anderzijds dient aangetoond te worden dat D.A. in Nederland met haar een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig.

Bovenstaande werd niet afdoende aangetoond.

Derhalve kan er geen beroep gedaan worden op het bepaalde in artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Ten eerste is deze motivering van verwerende partij erg vaag en daarom onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht schrijft voor: "dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn." (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Doorheen haar rechtspraak heeft Uw Raad toegelicht welke verplichting precies voortvloeit uit de formele motiveringsplicht van artikel 62 Vw. en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In het arrest nr. 153.647 van 30 september 2015 stelt Uw Raad:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard."

In het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015 oordeelt Uw Raad:

"De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59)."

In het arrest 93 745 van 17 december 2012 oordeelt Uw Raad:

"Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht dient te worden uitgegaan van de gegevens waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben op het ogenblik dat de kwestieuze beslissing wordt genomen. Het is immers eigen aan de annulatiebevoegdheid van de Raad dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing."

In casu voldoet de motivering van de bestreden beslissing niet aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Immers, uit de motivering kan niet worden afgeleid waarom verzoekster het verblijfsrecht wordt geweigerd. Het is voor verzoekster niet duidelijk wat precies ze niet heeft aangetoond, of het nu om de eerste voorwaarde gaat (nl. verblijfsrecht in Nederland van haar tante), om de tweede voorwaarde (nl. het opgebouwd of bestendig gezinsleven), of om beide voorwaarden. Bovendien verwijst de motivering op geen enkele manier naar de stukken die verzoekster heeft voorgelegd om deze voorwaarden te staven en legt ze niet uit waarom de stukken niet voldoen. De motivering laat teveel ruimte voor interpretatie en laat verzoekster daarom niet toe te begrijpen waarom haar aanvraag tot gezinshereniging geweigerd wordt.

Ten tweede, ervan uitgaande dat verwerende partij meent dat beide voorwaarden (nl. het verblijfsrecht in Nederland en het opgebouwd of bestendig familieleven) niet vervuld zijn, vinden deze vaststellingen geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Om aan te tonen dat de referentiepersoon verblijfsrecht heeft genoten in Nederland, legde verzoekster volgende documenten voor: uittreksel uit het rijksregister van haar tante (stuk 3), bewijs van afvoering (model 8) (stuk 4), registratie persoonslijst in Nederland (stuk 5), bewijs van vertrek uit Nederland (stuk 6).

Hiermee is aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven van 6 maart 2017 tot 13 september 2017. Bovendien is aangetoond dat zij gedurende deze periode haar adres had aan de [...]straat 18 in 4561 Hulst en daarna aan de [...]straat 13 te 4569 Graauw, een bugerservicenummer had en stond geregistreerd in de basisregistratie personen.

Uit deze gegevens volgt automatisch dat de referentiepersoon in Nederland een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het kader van richtlijn 2004/38/EG heeft genoten.

Immers, de richtlijn 2004/38/EG is van toepassing in Nederland. In Nederland gelden dus dezelfde principes als in België om als Unieburger verblijfsrecht te bekomen. Dit wil zeggen dat een Unieburger, en dus de referentiepersoon, maximaal drie maanden in een andere lidstaat kan verblijven zonder enige voorwaarde van formaliteiten of geldige identiteitsdocumenten, (kort verblijf, artikel 6 richtlijn 2004/38/EG) In het geval dat een Unieburger langer dan drie maanden wil verblijven in een andere lidstaat, kan dit als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen (artikel 7 van de richtlijn) en kunnen bepaalde administratieve formaliteiten worden opgelegd, zoals een inschrijving bij de gemeente en de overlegging van bepaalde documenten ter verificatie van het recht op verblijf (artikel 8 van de richtlijn). Verwerende partij kan hiervan onmogelijk niet op de hoogte zijn.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon langer dan drie maanden, namelijk zes maanden, stond ingeschreven in de 'basisregistratie personen'.

In de Nederlandse 'basisregistratie personen' staan personen geregistreerd die langer dan 4 maanden in Nederland wonen. Rechtmatig in Nederland verblijven is een voorwaarde. Personen die niet of korter dan 4 maanden in Nederland verblijven, kunnen zich eveneens laten inschrijven als niet-ingezetene met het adres in het buitenland, (stuk 7)

De voorgelegde documenten vermelden het adres van de referentiepersoon in Nederland en er mag dan ook vanuit gegaan worden dat zij stond geregistreerd als ingezetene en wettig in Nederland verblijft. Uit de documenten blijkt eveneens dat dit wettig verblijf langer dan drie maanden duurde.

De informatie die de Nederlandse overheid ter beschikking stelt, toont eveneens aan dat een Unieburger langer dan 3 maanden in Nederland mag verblijven zo lang als de Unieburger wilt en dat geen verblijfsvergunning nodig is, noch een aanmelding bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). De identiteitskaart of paspoort is het bewijs dat de Unieburger legaal in Nederland verblijft. Indien de Unieburger langer dan 4 maanden in Nederland verblijft, moet hij zich inschrijven bij de basisregistratie personen, (stuk 8)

Conform deze informatie kan de referentiepersoon dus onmogelijk een ander verblijfsdocument voorleggen dat haar verblijfsrecht in Nederland kan staven. De voorgelegde documenten volstonden voor de referentiepersoon om in Nederland wettig te verblijven gedurende meer dan drie maanden. Het is dan ook volstrekt logisch dat de referentiepersoon deze documenten, en geen andere, heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij over een verblijfsrecht van langer dan drie maanden beschikte in

Nederland. Er kan niet worden ingezien welke documenten verwerende partij nog zou kunnen verwachten om aan te tonen dat verzoeksters tante over een effectief verblijfsrecht van langer dan drie maanden in Nederland heeft beschikt.

Het is evenmin ondenkbaar dat verzoeksters tante op basis van een andere bepaling dan de richtlijn 2004/38/EG een verblijfsrecht in Nederland zou hebben. Bovendien kan van haar geen negatief bewijs worden verwacht.

Uit de voorgelegde documenten kan effectief niet worden afgeleid of verzoeksters tante in Nederland stond ingeschreven als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen. Echter, gezien het voorgaande is het zeker dat het in één van deze vier hoedanigheden was. Welke van de vier hoedanigheden is niet van tel gezien zij alle vier de uitoefening van het recht op vrij verkeer inhouden in de zin van de richtlijn 2004/38/EG en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Met de voorgelegde documenten heeft verzoekster aangetoond dat de referentiepersoon meer dan drie maanden op wettige manier in Nederland verbleef en dus onder de verblijfsreglementering voor Unieburgers in Nederland valt. Gezien de richtlijn 2004/38/EG van toepassing is in Nederland en deze verblijfsreglementering dus gelijkaardig is aan de Belgische, betreft dit informatie van algemene aard waarvan verwerende partij wordt geacht op de hoogte te zijn. Het kwam verzoekster niet toe bijkomende informatie te verschaffen bij de voorgelegde documenten, die voldoende duidelijk zijn.

Ook het bewijs dat verzoekster en de referentiepersoon hun gezinsband hebben opgebouwd of bestendig terwijl de referentiepersoon in Nederland verbleef, werd wel degelijk geleverd. Immers, verzoekster legde bewijzen voor dat haar tante ook vanuit Nederland bleef instaan voor de betaling van haar medische behandelingen. Zoals de bijlage 19ter ook vermeld, legde ze betalingsbewijzen voor van medische behandelingen van verzoekster. Een aantal van deze betalingsbewijzen dateren van de periode dat de referentiepersoon in Nederland verbleef. (stuk 9)

De financiële band die is blijven bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon tijdens het verblijf van de referentiepersoon in Nederland, bewijst dat hun gezinsband werd bestendig. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, werd dit bewijs dus wel degelijk geleverd.

Mocht verwerende partij van oordeel zijn dat dit aangeleverde bewijs niet volstond, had zij hierover moeten motiveren. Verwerende partij had moeten verwijzen naar de voorgelegde stukken en moeten uitleggen in de beslissing waarom deze stukken niet zouden volstaan. Alleen in dit geval zou verwerende partij voldaan hebben aan de haar opgelegde motiveringsplicht, zoals hierboven beschreven.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. Verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. Zij betogen dat de motivering vaag is en dat onduidelijk is waarom het minderjarig kind het verblijfsrecht wordt geweigerd. Verzoekers stellen dat op basis van de motivering niet kan worden afgeleid aan welke van de twee cumulatieve voorwaarden niet zou zijn voldaan en dat bovendien geen enkele motivering is terug te vinden waarom de voorgelegde stukken niet volstaan opdat is aangetoond dat aan de gestelde voorwaarden is voldaan.

3.3. De door verzoekers geschonden geachte artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoekers ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

3.4. In navolging van verzoekers dient de Raad vast te stellen dat de motivering niet toelaat te begrijpen waarom de door hen overgemaakte stukken niet aantonen dat de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven krachtens en volgens de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG en aldaar met het minderjarig kind een gezinsleven heeft opgebouwd en bestendig. In de bestreden beslissing wordt louter gemotiveerd dat *“bovenstaande niet afdoende [werd] aangetoond”*. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat zij diverse bewijsstukken hebben overgemaakt om aan te tonen dat de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven en aldaar een gezinsleven met het minderjarig kind heeft bestendig. Ze zetten in hun verzoekschrift uiteen over welke bewijsstukken het gaat en voegen ze bij hun verzoekschrift. Gelet op de vaststelling dat geen administratief dossier werd neergelegd, acht de Raad het door verzoekers naar voren geschoven feit, met name dat ze de in hun verzoekschrift opgesomde bewijsstukken hebben overgemaakt, als bewezen. In de omstandigheid dat verzoekers diverse bewijsstukken hebben overgemaakt, teneinde aan te tonen dat het minderjarig kind zich wel degelijk bevindt binnen het toepassingsgebied van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, koesteren zij terecht de verwachting dat in de bestreden beslissing concreet wordt gemotiveerd waarom deze bewijsstukken niet volstaan, quod non in casu. Het algemene motief dat *“bovenstaande niet [werd] aangetoond”* stelt verzoekers niet in staat te begrijpen waarom verweerder de overgemaakte bewijsstukken niet aanvaardt en volstaat niet om de bestreden beslissing te schragen. De Raad benadrukt te dezen dat de verwerende partij geen administratief dossier heeft neergelegd en evenmin een nota waarin een verweer wordt ontwikkeld met betrekking tot de door verzoekers geuite kritiek.

3.5. Een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Vermits niet afdoende werd gemotiveerd over stukken die volgens verzoekers aantonen dat C.V. in Nederland heeft verbleven en dat het gezinsleven met D.A. aldaar werd bestendig, kan de vaststelling in de bestreden beslissing *“De nicht van een statische Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging. Deze categorie gezinsleden in niet voorzien in de wet. Derhalve kan er evenmin een beroep gedaan worden op artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* deze beslissing niet overeind houden.

3.6. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de andere onderdelen van dit middel, noch van het andere middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekers hebben in hun tweede middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018, waarin wordt gesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten het toepassingsgebied van de wet valt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA